

vores forhandlingsgrundlag, som vi offentliggjorde den 2. februar i år og efterfølgende sendte til Europaudvalget.

Regeringens holdning er klar og konstruktiv. Vi er enormt stærke tilhængere af udvidelsen, og derfor er vi også stærke tilhængere af at få de spørgsmål, jeg har nævnt, løst så hurtigt som muligt. Men de løsninger, vi så skal finde, skal vi helst finde på nogle grundlæggende, fundamentale, principper. Lad mig nævne tre:

For det første: Når det gælder stemmevægtene, bør vi ikke kunne forrykke den samlede balance mellem medlemslandene. Vi må så se på de problemer, der rejser sig, efterhånden som EU's medlemstal bliver forøget, men der skal ikke laves om på, at EU er et samarbejde mellem ligeværdige parter, mellem ligeberettede parter.

For det andet: Det samlede resultat bør heller ikke forrykke balancen mellem institutionerne, altså Ministerrådet, Kommissionen og Parlamentet. Det udelukker naturligvis ikke, at vi er parate til at se på procedurerne for Europa-Parlamentets inddragelse i arbejdsprocessen, men EU's grundlæggende karakter af at være et mellemstatsligt samarbejde, hvor landene i frivillig forståelse afgiver selvbestemmelse til en del til Fællesskabet, bør ikke ændre karakter.

For det tredje og sidste skal balancen mellem Europa på den ene side og respekten for medlemslandene på den anden side heller ikke forrykkes. Derfor skal konferencen ikke først og fremmest handle om at flytte ny kompetence fra det enkelte land over på det europæiske niveau. Fokus er og må blive sat på institutionerne og deres måde at fungere på.

Det er altså ikke så meget nye opgaver til EU, men at få løst de udestående spørgsmål, der er vigtige for, at EU's udvidelse nu kan tage fart.

De danske forbehold, siger jeg for god ordens skyld, er jo ikke til forhandling på regeringskonferencen. De er fastlagt ved en folkeafstemning og kan kun ændres ved en folkeafstemning af den danske befolkning.

Men hvordan kommer vi så videre herfra? Kan der ikke komme andre emner på dagsordenen på regeringskonferencen end dem, den danske regering lægger op til? Dertil er svaret: Jo, det kan der. Selvfølgelig kan der det. Det følger direkte af Traktaten, som vi har i dag. Ethvert land kan faktisk indtil i sidste øjeblik på eget initiativ komme med nye forslag. Det følger i øvrigt også af Det Europæiske Råds kon-

klusioner fra Portugal. Der skal rapporteres i juni måned, og dér kan og skal man foreslå yderligere emner, hvis man finder dem. Sådan er spillereglerne.

Hvis vi skal vurdere de foreløbige meldinger, vi har fået fra medlemslandene, så er der en betydelig vilje til at fastholde en begrænset dagsorden for regeringskonferencen. Det er den vilje, som er kommet til udtryk på topmødet og i dets konklusioner i Helsingfors, men der er også interesse for andre emner end dem, der allerede nu er sat på dagsordenen. Lad mig for god ordens skyld nævne tre emner:

For det første fleksibiliteten eller det, som andre kalder det forstærkede samarbejde: Her er der en række lande, som gerne vil lette betingelserne for at iværksætte et sådant samarbejde. Det var en diskussion, som vi også havde oppe i Amsterdam, og erfaringerne fra dengang viser os, at en sådan diskussion meget nemt bliver tidkrævende, og at den dermed kan tage noget af opmærksomheden fra løsningen af de vigtige spørgsmål, jeg var inde på lige før. Regeringen ser derfor stadig væk ikke noget særskilt behov for generelt at genåbne Amsterdamtraktatens bestemmelser på dette punkt.

Det andet tema, jeg godt vil nævne, er den europæiske krisestyring: Drøftelserne herom foregår i et parallelt spor og vil ikke som udgangspunkt blive en del af regeringskonferencen. Men det kan naturligvis ikke udelukkes, at drøftelserne munder ud i ønsker om justeringer i Traktaten for at afspejle det, man kan blive enig om. Derfor vil regeringen meget nøje følge udviklingen på dette område og deltage aktivt i alle drøftelserne for at sikre de danske interesser og synspunkter i det videre arbejde, selvsagt med fuld respekt for de danske forbehold.

Det tredje og sidste tema, jeg vil nævne, er EU-charteret om grundlæggende rettigheder: Danmark er gået aktivt og konstruktivt ind i arbejdet med charteret. Det er vigtigt at vise, at EU er til for borgerne, og at borgerne har rettigheder i forhold til EU's institutioner. Men efter dansk opfattelse bør charteret være et politisk dokument. Det er efter vores vurdering den bedste måde til at sikre, at der ikke opstår unødvendige komplikationer, f.eks. i forhold til EU's menneskerettighedskonvention. Også på dette punkt foregår der drøftelser i et parallelt spor, og det er dermed ikke udgangspunkt for en del af regeringskonferencen.

Lad mig slutte med en enkelt betragtning om regeringens forhandlingsgrundlag: